

Калыханка марсіяніна

Як ты там? – пачуўся са старой тэлефоннай трубка хрыплы шэпт.

– Здаецца, усё добра. Скажы, мы ніколі не зможам убачыцца? – ціхім, дапытлівым голасам спытаў чалавек.

– Не, на жаль, гэта немагчыма. Цяпер я магу табе крыху расказаць, ты ж не супраць? – вымавіў усё той жа голас з трубка.

– Толькі рады, я люблю цябе слухаць, – з горкай усмешкай вымавіў чалавек.

– Ты паверыш мне, нягледзячы на ўсё? – пацікавіўся голас.

– Пасля ўсяго, што было, я паверу, не сумнявайся, – стомлена вымавіў чалавек.

– Справа ў тым, што я не зусім з Зямлі, – з нейкім хваляваннем вымавіў голас з тэлефона.

– А адкуль жа? – спытаў чалавек, якога ўжо, напэўна, нішто не магло здзівіць.

– З Марса, і невыпадкова ты, заблудзіўшыся, набрыў на гэтую хаціну ў лесе і, знайшоўшы радыё, не змог падключыцца хоць да кагосьці. Ведаеш чаму? – спытаў голас, быццам уздыхнуўшы.

Не, не ведаю, – адказаў чалавек.

– Ты... апошні на Зямлі, усіх астатніх знішчылі прышэльцы з нашай галактыкі... – прыглушана прашаптаў голас.

– Але чаму ж мяне не забілі? – спытаў чалавек.

– Я хацеў даведацца, якія вы, людзі. Вас неўзлюбілі іншыя цывілізацыі за ваша стаўленне да сваёй планеты і таго, што вы маеце, гэта далёка не адна прычына, але я ўсё ж хахацеў выйсці з кім-небудзь з вас на кантакт, таму схваў цябе ў лесе.

Пасля нядоўгага маўчання і ўсведамлення пачутага чалавек усё ж спытаў:

– Гэта значыць, што мая планета апусцела? Не засталася людзей, акрамя мяне?

– Прабач, я не змог нічога зрабіць, – ледзь вымавіў са шкадаваннем голас.

– І ты проста маўчаў? Нічога не сказаў? Я табе адкрыўся, давяраў табе, – абурыўся чалавек, ледзь стрымліваючы слёзы.

Але ў адказ пачуў толькі ціхі, неразборлівы шум. Слёзы павольна каціліся па шчоках.

– Не плач, прашу, – прыгнечана прамовіў той жа голас.

У адказ – толькі ціхі ўсхліпы.

– Не буду, калі адкажаш на два пытанні, – крыху супакоіўшыся, прашаптаў чалавек.

– Добра, – з непадробным сумам вымавіў голас.

– Як там, на Марсе? – слабым голасам задаў першае пытанне чалавек.

Пасля нядоўгага маўчання голас пачаў:

– На Марсе чырвоныя пяскі замест зямлі, масіўныя горы, вар'яцка прыгожыя каналы побач з экватарам, ды і захады не такія, як на зямлі. Халаднавата, ціск нізкі, але затое на небе з'яўляюцца два месяцы, яркія зоркі з-

за нізкай шчыльнасці паветра. Жыхары крыху адрозніваюцца ад вас, зямлян, адценнем скуры і будовай шкілета, мы толькі вышэйшыя за вас. Расліны тут таксама высокія, вельмі разнастайныя...

– Цяпер другое пытанне, – трохі супакоіўшыся, зноў загаварыў чалавек. – Як я памру?

Уздыхнуўшы, голас шэптам загаварыў:

– Ты можаш пагрузіцца ў сон, вечны сон... Гэта зусім небалюча, і прышэльцы з маёй планеты не даведаюцца пра цябе. А калі прыйдзе час, я зноў завітаю да цябе.

– Добра, мне трэба проста заснуць? – спытаў чалавек.

– Так, – адказаў голас з тэлефоннай трубкай.

Запанавала маўчанне. Але доўжылася яно нядоўга, чалавек зноў загаварыў:

– Можаш выканаць маю самую апошнюю просьбу?

– Якую? – з сумам запытаўся голас

– Праспявай мне штосьці сваё, не кладзі трубку, пакуль я не засну. І... дзякуй табе, – сказаў чалавек ужо спакойным голасам. Слёзы высахлі, пакінуўшы толькі ледзь прыкметныя дарожкі на шчоках. Нішто зямное ўжо яго не хвалявала.

– Добра, спі спакойна...

Апошні зямлянін апускаўся ў свой доўгі сон, седзячы на ганку закінутай хаціны з тэлефоннай трубкай у руцэ. Перад ім дагарала палаючае сонца, прыкрытае ружовымі аблокамі. Такі знаёмы краявід, але чалавек ужо не бачыў гэтага дзівоснага захаду. Вочы былі заплюшчаныя, а слых яшчэ ледзь улоўліваў ціхую калыханку з Марса...

Багдановіч Дар'я Аляксеўна,
вучаніца VIII класа ДУА «Сярэдня школа № 21 г. Магілёва»